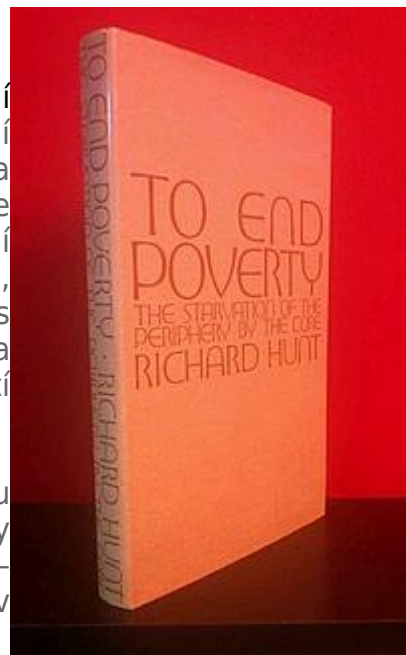

Autor: Richard Hunt

Sociální stát nefunguje. Ocitli jsme se na pokraji zhroutení společnosti. Mladí lidé se vymykají kontrole, ti staří pak dožívají svá poslední léta na tomto světě naprosto bezbranní a osamocení. Sirotčince jsou dnes smutně proslulé jako cíle pedofilů a domovy důchodců – a tady mluvím z osobní zkušenosti – umějí být právě tak kruté. Nezpůsobilí, nedostateční a často přímo šílení se ocitají na ulicích jen s občasnou pomocí vyhořelých pečovatелů. Už dávno víme, že za peníze si člověk lásku nekoupí, ale teď se ukazuje, že nezajistí ani péči.

Je tedy stále zjevnější, že stát nikdy nedokáže zajistit takovou péči, jakou slibuje. Následkem vysokého zdanění jsou náklady na pracovní sílu příliš vysoké. Sociální stát musí za péči platit – nikdy si však nebude moci dovolit zaplatit péči, jakou dříve zadarmo poskytovala širší rodina.

Zelená alternativa

Rozklad rodiny rozšířené a dnes i té nejužší, nukleární, znamená, že se vytratil i dohled nad mladými. Špatné chování šlo dříve k tíži pověsti celé širší rodiny, což bylo dostatečně silným důvodem vyvíjet na chování dětí značný tlak. Nejsilnější, ale přitom tolerantní vliv mívali prarodiče, především babičky. Právě ženská výchovná autorita nastavuje dítěti standardy chování. Největší morální autorita bývala přisuzována nejstarším. „Matriarcha“, tedy žena-vládkyně, není správný termín. Nejde totiž o moc jako takovou, ale spíše vliv.

Širší rodina může pomoci překonat nesnáze v manželství. Pokud muž bije svou ženu, musí počítat s tím, že se u něj doma objeví její nakvašení bratři s otcem a velmi jasně mu naznačí, aby s tím přestal. Dnes však bratři a otec často žijí i tisíce kilometrů daleko. Pokud na výchovu dítěte nestačí rodiče, nepřesouvá se do ústavní „péče“, ale k tetě, bratrancům nebo prarodičům.

Rozšířenou rodinu rozbila a zahubila mobilita pracovní síly. Jakmile se úroda prodá mimo vesnici, nemůže v ní už zajistit práci. Bezzemci se tak musejí přestěhovat do měst za úrodou (kvůli vyšším životním nákladům a tím pádem i mzdám dokáže centrum vždy penězi přebít vesnice, stejně jako my přebíjíme Třetí svět a jeho úrodu).

Další příčinou rozkladu rozšířené rodiny pak je stát samotný. Ve snaze zajistit sociální zabezpečení oslabil význam rozšířené rodiny. Jistě, nátlak rodiny někdy může jít na nervy a s vědomím, že se o anonymní zabezpečení, důchod atd. postará stát, se může individualista rozhodnout raději pro stát, což však oslabuje tlak rodiny na dobré chování.

K obnově společnosti, kde lidem záleží na druhých, potřebujeme obnovit i úlohu širší rodiny, což však ve městech není dost dobře možné. Neustálé přestavby vyvolané nárůstem počtu obyvatelstva a proměnou hodnot zeměpisné blízkosti rodin kdovíjak nepřejí. Slavná studie londýnské čtvrti Bethnal Green ukázala rozptýlení posledních skupinek širších rodin novou výstavbou.

Jedině ve světě vesnic tedy můžeme obnovit rozšířené rodiny a společnost pečující o své příslušníky. K tomu je ovšem nutné snížit počet obyvatelstva, zdanění, velikost politických jednotek i míru volnosti obchodu.

Jako první musíme zajistit práci na vesnicích – tedy nahradit v zemědělství stroje lidmi. To znamená snížit náklady na pracovní sílu, kvůli níž stroje lidi kdysi nahradily. Takto vysoké náklady jsou způsobeny vysokým zdaněním. Abychom tedy zajistili práci na vesnicích, musíme snížit daň z příjmů, nepřímé daně, což přímo povede ke snížení životních nákladů (zdanění obchodu se přenáší rovnou na koncového zákazníka, „pence navíc na pintě“), což umožní snížit mzdy, zachovat úroveň kupní síly, takže bude lacinější najmout lidi než kupovat nákladné stroje.

Snížení životních nákladů umožní návrat na vesnice i řemeslným odvětvím jako hrnčířství a tkalcovství, protože řemeslníci nebudou k obživě potřebovat tak vysoký obrat.

V posledku ale práci na vesnici dávají zde pěstované potraviny. Čím méně potravin se tedy prodá mimo vesnici, tím více práce v ní zůstane. A s levnějším živobytím se bude moci i drobný zemědělec uživit prodejem své sklizně místním.

V okrajových oblastech jako jsou vysočiny Skotska, Walesu nebo severní Anglie, kde nízká hustota zalidnění umožňuje soběstačnost, mohou tamní společenství využít daně uvalené na dovážené zboží z centra na ochranu svých místních řemeslníků – nebo uplatnit neformální nátlak společenství na místní, aby toto dovážené zboží nekupovali, a tak podpořili své místní.

Posledním krokem k navrácení kontroly na vesnice je postupné rozbití politické jednoty, nejprve na Anglii, Ulster, Skotsko, Wales, následně pak na regiony se svou vlastní měnou a soudy, poté kraje, města a konečně autonomní, soběstačné a vyzbrojené vesnice.

Toho je však možné dosáhnout jedině zmenšením velikosti populace. Jakmile v tom pokročíme dostatečně daleko, práci nebude potřebovat nikdo – všichni budou mít svůj kus půdy.

A až jej budeme mít, nebude ani žádná televize, protože se nenajde nikdo, kdo by byl ochotný pracovat v továrně na televize a poslouchat mistra, když může být svým vlastním pánem na vlastní půdě. Nebude ani počítačů a telefonů – ne proto, že bychom je už nechtěli, ale protože nedokážeme najít nebožáky svolné k tomu jít do továrny a vyrobit je tam. Budeme-li tedy chtít komunikovat, budeme se zřejmě muset vrátit ke kouřovým signálům.

Ztráta technologie tak je cenou za spravedlivější a starostlivější společnost.

O autorovi

Richard Hunt je bývalým vydavatelem časopisů *Green Anarchist*, *Alternative Green* a autorem knihy *To End Poverty: The Starvation of the Periphery by the Core*.

Úvaha Richarda Hunta *Villages Can Solve Our Social Problems: A Green Alternative to Technology* vyšla na stránkách *Rosenoire* 4. března 2003.